

Da Mor mistænksom linder Døren ser hun følgende Billede:

Den 13-aarige Else i Vindueskarmen fordybet i det righoldige Indhold, som det er lykkedes *Anna Erslev* og *Laura Kieler* at faa samlet i »*Julebog for Børn*«, og som er fortræffelig Læsning for »de skolepligtige«. Saa godt som alle kendte Børnforfattere har medarbejdet, og Illustrationerne er smukke og fængsler Øjet.

Den 12-aarige Henning sidder, korrekt og ret, ved Bordet med *Smyth-Hansens* udmærkede Samling »*Smaa Historier om store Mænd og Kvinder*«. Nogle af dem kender han jo allerede, og det er svært fornøjeligt at læse alle disse Smaatræk fra Thorvaldsens, Ingemanns, Napoleons, Griffenfeldts, Leonora Kirstine's o. m. a. Liv og Færden. Man ser dem saa tydeligt for sig og husker dem saa meget lettere. Hvis Henning havde været en lille Pige — og en lille »Fremskridtskvinde«, saa vilde han maaske have tænkt, at der blandt de 29 Navne godt kunde have været givet Plads for flere end fire Kvinder, — men der skal jo ogsaa være nogle til næste Jul, thi denne fortrinlige lille Bog maa virkelig komme hvert Aar.

Vilhelm — 11 Aar — kryber sammen i Hjørnet af den gammeldags Sofa. Opslaaet foran ham paa dens Armstykke ligger *Børge Janssens*: »*Kongen kommer*«. Han er netop kommen til det Sted, hvor der staar: »Thi frem foran Fronten rider kgl. Majestæt«, og kongeligt slaar Vilhelm ud med Haanden, thi det er jo *det*, *Børge Janssen* forstaa: at skrive saa at hans smaa Læsere rives med og glemmer alt andet end de brogede, historiske Optrin, som hver Side i Bogen er saa rig paa, og som maaske vil gøre den til den mest eftertragtede af alle Aarets Børnebøger.

Helga sidder paa en Skammel under Bordet. Hun, der lige er fyldt 10 Aar, og — synes hendes Mor — lidt for »boglig«, har rimeligvis søgt Tilflugt der, længe før de andre blev trætte af Legen. Hovedet har hun begravet i *Emma Krafts*: »*Sommer og Vinter*«. De lyse Krøller hænger hende om Ørerne og Kinderne, saa kun lige det ene Øjelaag er synlig i Profil, og i det hænger der en stor Taare. — Hun læser om »Den lille Bydreng«, hvis Fader styrtede ned fra Taget og slog sig ihjel, og hvis Mor »ruler for Folk«. Helga kan lide det sørgelige, der altid ender godt, og naar hun er færdig med denne, er der ni andre lange illustrerede Fortællinger tilbage. Der er noget at glæde sig til.

Den 8-aarige Poul ligger udstrakt paa Mavnen midt paa Gulvet med »*Børnevennen 1912*« foran sig. Han har tusket sig til at laane den hos Helga. Han kan lige læse rent, og med en

Pegefinger, der er lidt mørk i Huden, følger han nu smaamumlende Rimet om Per og Povl, der er paa Luftrejse. Han ved, at han skal være forsigtig med Bogen, thi alt det, han ikke formaar at læse sig igennem, det skal læses højt i Vinterens Løb, og saa faar det Liv og Indhold og sætter Tankerne i Fart — men alt »Sjovet bag i« med de fortællende groteske Tegninger og de lette Rim, det morer ham inderligt og optager ham ganske.

Mor lukker Døren og lister sig tilbage til Dagligstuen. »Giv dem Bøger«, siger hun til Tante—Onkel-Parret, der fortvivlede er flygtet hjemmefra — fra en flittig Trompet, en Mundharmonika og en Skrigedukke — »mest Bøger, det beroliger og udvikler og det er det billigste, hvis man da i Tide lærer Børn at omgaas dem med Omhu, en Lærdom, der virker ogsaa overfor andre Ting.«

Hagerups Forlag har Æren af at have bragt disse smukke og nyttige Bøger i Handelen, — der vil sikkert blive solgt mange af dem.

Latterliggørelse af den ugifte Kvinde.

I Anledning af en lille Scene, skildret af Fru Alvilda Madsen i Nr. 18, under Titlen »Rejsesladder« har Redaktionen baade fra »en gammel Frue« og fra »en ugift, som gerne vil have almindelig Menneskeret og være glad og tilfreds med sine Kaar« modtaget Skrivelser, der protesterer mod, at Fru M. har omtalt en af de rejsende Damer som en »vissen Frøken«. Begge Damerne mener heri at se Udtryk for en Trang til at latterliggøre den ældre, ugifte Kvinde, en Trang som de med Rette mener sidst burde komme til Orde i »Kvinden og Samfundet.« Begge ønsker at bidrage til at fjerne denne Latterliggørelse fra Litteraturen og vor gængse daglige Tale.

Den gamle Frue skriver: Det harmer mig, hver Gang jeg hører ældre, ugifte Kvinder latterliggjorte. Det er ikke usædvanligt blandt kaade, unge og uopdragne Mænd, men at Kvinder vil bidrage hertil, kan jeg ikke forstaa. Jeg har i mit Liv truffet mange elskværdige, dygtige, nyttige og hjælpsomme ugifte Kvinder, der udfyldte deres Plads saa godt som nogen. Det er langt fra alle Husmødre, om hvem dette kan siges. Hvem ved, hvor megen Forsagelse og hvor store Lidelser, der kan ligge bagved de faa bitre ugifte Kvinders Ydre? Lad os